

var 4,8 pct. (819) tatoverede. Udsendte spørgeskemaer besvaredes af 471 af disse personer. Af besvarelsenerne fremgik, at 404 eller 86 pct. var tatoveret, før de fyldte 18 år (og 164 før de fyldte 16 år). Af disse 404 personer erklærede 20 pct., at de følte tatoveringen som et handicap, og 47 pct., at de fortrød, at de havde ladet sig tatovere. 329 (81 pct. af de 404) var blevet tatoveret første gang hos professionel tatovør, og af disse var 139 berusede, da de blev tatoverede.

I deres rapport peger lægerne på, at tatoveringer kan berede de pågældende sociale vanskeligheder (med hensyn til opnåelse af beskæftigelse, indgåelse af ægteskab m. v.), og at tatoveringerne meget vanskeligt kan fjernes. Konklusionen er, at tatoveringshyppigheden bør nedsættes gennem oplysning og gennem lovgivning. Det udtales, at en lovgivning, der hindrer tatovering af personer under 18 år og begrænser tatovørernes åbningstid til dagtimerne, ville løse det væsentligste i tatoveringsproblemet.

Der er senere i samme årgang af Ugeskrift for Læger, s. 1581-85, offentliggjort undersøgelser vedrørende tatovering blandt kriminelle. En undersøgelse foretaget af overlæge T. Jersild m. fl., der omfatter 725 indsatte i Københavns fængsler, viser, at 52,8 pct. (377) var tatoverede. Næsten 70 pct. af disse var tatoveret, før de fyldte 18 år. Langt de fleste var tatoveret af professionelle tatovører, og tatoveringerne var ofte sket i beruset tilstand. 56 pct. af de tatoverede angav, at de fortrød tatoveringerne, og 9 pct., at tatoveringerne var et erhvervshandicap.

Som oplyst i folketinget i besvarelsen af et spørgsmål fra folketingsmedlem Camma Larsen-Ledet (Folketingstidende 1965-66, sp. 235) medførte de førstnævnte undersøgelser, at justitsministeriet tog spørgsmålet om gennemførelse af forbudsbestemmelser vedrørende tatovering op til overvejelse.

Justitsministeriet anmodede retslægerrådet om at udtale sig om, hvorvidt der med tatoveringer er forbundet en risiko for infektioner. Rådet udtalte, at der består en ret betydelig risiko for ved tatovering at overføre smitsom gulsot, og at forskellige lokale betændelsesprocesser i huden, f. eks. lymfekarbetændelse, eller afgrænset betændelse (rosen og bylder) ikke helt sjældent ses efter tatovering. Rådet oplyste, at smitsom gulsot har en dødelighed på 1-2 %/100, at sygdomsvarigheden altid er 4-6 uger, og at et ikke helt ubetydeligt antal tilfælde går over i kroniske leverbetændelser med leverskrumpninger til følge. Endelig udtalte rådet, at fjernelse af tatoveringer kun kan ske på tilfredsstillende måde ved kirurgiske indgreb i fuld dybde.

Endvidere har justitsministeriet fra børne- og

ungdomsforsorgen, fængselsvæsenet og Dansk forsorgsselskab søgt oplyst, om tatoveringer giver anledning til vanskeligheder i resocialiseringsarbejdet, og om der er nogen erfaring for, at de pågældende fortryder, at de har ladet sig tatovere. Direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen har rettet forespørgsler til 65 ungdomshjem, og et betydeligt antal af disse hjem har erfaringer for, at tatoveringerne medfører sociale vanskeligheder for de unge, og at disse fortryder tatoveringen. Det overvejende flertal af fængselsvæsenets anstaltsledere er af den opfattelse, at synlige tatoveringer kan hindre eller vanskeliggøre resocialiseringsarbejdet, og næsten samtlige anstaltsledere og fængselslæger har det almindelige indtryk, at de indsatte fortryder, at de har ladet sig tatovere. Dansk forsorgsselskab har tilsvarende erfaringer; det forekommer således jævnlige i forsorgsarbejdet, at klienter ikke kan få ønskede stillinger, fordi de bærer synlige tatoveringer. Selskabet finder det ønskeligt, at der gennemføres et forbud mod tatovering af umyndige og berusede personer.

Justitsministeriet har yderligere indhentet udtalelser fra rigsadvokaten, politidirektøren i København og Politimesterforeningen, og på grundlag af det tilvejebragte materiale har man udarbejdet det foreliggende lovforslag.

Forslaget bygger på det synspunkt, at det ud fra almindelige betragtninger om den personlige handlefrihed som almindelig regel bør stå folk frit for, om de vil tatoveres, og at tatoveringer, der foretages med den pågældendes samtykke, derfor bør være lovlige, jfr. også den tidligere omtalte bestemmelse i straffelovens § 248, stk. 1, jfr. § 244, stk. 1. Dette hovedsynspunkt har imidlertid ikke vægt, når talen er om personer, navnlig børn og helt unge, der ikke kan forventes at kunne overskue de sociale og menneskelige konsekvenser, der kan være forbundet med en tatovering.

Ud fra denne betragtning er det efter lovforslagets § 1 forbudt at tatovere den anden, som er under 18 år, selv om denne giver samtykke til tatoveringen; dette forbud er ikke begrænset til erhvervsmæssig tatovering. Der foreslås samme strafferamme som i straffelovens § 244, stk. 1; det er fundet påkrævet, ligesom i denne bestemmelse, at hjemle mulighed for under skærpene omstændigheder, f. eks. hvor der i et større antal tilfælde er foretaget tatovering af børn, at anvende hæftestraf. Forbeholdet „medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning“ har sigte på tilfælde, der måtte anses omfattet af straffelovens regler om legemsbeskadigelse.

Det har været overvejet yderligere at foreslå en